

na okresnom súde a že preto nemohol pripraviť shluknutie, ako sa mu kládlo za vinu. Prvostupňový súd o tomto návrhu meritorne nerozhodoval, lebo oslobodil obžalovaného z iných dôvodov. Preto obžalovaný I. P. nemohol proti tomuto rozsudku uplatňovať dôvod zmätku podľa § 384, čís. 9 tr. p., keď sa však odvolal verejný žalobca pre jeho sprostene, obhájca pri odvolacom hlavnom pojednávaní predniesol zase hore uvedený návrh cieľom podvrátenia tvrdení obžaloby. Pokiaľ tedy odvolací súd zamietol tento návrh, nie je tu prípad 2. odst. § 428 tr. p. dotyčne obžalovaného I. P. a tento obžalovaný je oprávnený uplatňovať dôvod zmätku podľa § 384, čís. 9 tr. p.

Dôvod zmätku podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. bol uplatňovaný námietkou, že nemôže tu byť reči o prečine podľa § 4, odst. 1 zák. čl. XL:1914, lebo berný vykonávateľ práve dokončil exekúciu u J. J. a nezačal ešte prevádzať iné exekúcie, pochôdzku z jedného miesta na druhé cieľom vykonania exekúcie nemožno však považovať za úradný výkon. Uvedená námietka je bezpodstatná a o dôvode zmätku podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. nemôže byť reči.

Podľa § 4, odst. 1 zák. čl. XL:1914 trestné je shluknutie, účelom ktorého je násilím alebo nebezpečnou hrozbou prekážať úradnému orgánu v takom výkone jeho povolania, ktorý je po práve, alebo ho prinútiť k nejakému opatreniu, alebo skutkom mu ublížiť pri jednaní, ktoré plynie z jeho povolania. Bolo zistené, že keď berný vykonávateľ A. P., ktorý bol poverený prevádzaním exekúcií pre zaostané dane v obci N., po prevedení výkonu u J. J. chystal sa odísť k inému dlžníkovi cieľom prevedenia exekúcie, obžalovaní sa shlukli, obklopili ho a násilím alebo vyhrožovaním donútili, aby upustil od výkonu svojho povolania. V tomto zistenom jednaní obžalovaných sú zahrnuté všetky náležitosti skutkovej povahy prečinu podľa § 4, odst. 1 zák. čl. XL:1914 a je nerozhodné, že násilie bolo vykonané medzi výkonom jednotlivých exekúcií, lebo obžalovaní spáchali trestný čin už tým, že sa shlukli tým cieľom, aby násilím alebo nebezpečnou hrozbou prekázali ďalšie prevádzanie exekúcií. Pokiaľ sa týka obžalovaného I. P., odvolací súd správne vyriekol, že tá okolnosť, že tento obžalovaný odstrčil útočníkov od berného vykonávateľa a im riekol, že biť nesmia, nevytvára jeho vinu, keďže bolo zistené, že tento obžalovaný svojou agitáciou vyvolal shluknutie cieľom zmarenia úradného výkonu berného vykonávateľa, ktorého sa aj sám zúčastnil, a že svojím výrokom: »vyhnať ho môžete« na mieste činu pri shluknutí súhlasil s tým, aby shluknutý dav upotrebil násilia a nebezpečnej hrozby týmto cieľom. U tohoto obžalovaného išlo tiež o násilie a nebezpečnú hrozbu a jeho zákrok vytváral len vyšší stupeň násilia, totiž bitie.

Čís. 5106.

Zločinu podľa § 222 tr. zák. sa dopustí, kto sa usiluje naviesť niekoho ku krivému svedectvu, ktoré má byť vykonané pred súdom. Ide-li o svedeckú výpoveď pred četníkmi, neni daná skutková podstata tohoto trestného činu.

(Rozh. zo dňa 13. októbra 1934, Zm IV 96/34.)

N a j v y š š í s ú d preskúmal trestnú vec proti E. M. a spol., obžalovaným zo zločinu podľa § 233 tr. zák., a na základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaných E. M., A. M. a E. M. vyniesol tento r o z s u d o k: Vyhovujúc zmätočnej sťažnosti obžalovaných z dôvodu zmätku podľa § 385 č. 1 a) tr. p. zrušuje najvyšší súd rozsudky obidvoch nižších súdov, pokiaľ títo obžalovaní boli uznáni vinnými zo zločinu, vzťažne prečinu podľa § 222 tr. zák., a sprostuje všetkých troch obžalovaných podľa § 326, č. 1 tr. p. obžaloby pre tento zločin na nich podanej.

Z d ô v o d o v:

Zmätočná sťažnosť všetkých troch obžalovaných napáda rozsudok odvolacieho súdu v časti, týkajúcej sa zločinu podľa § 222 tr. zák. z hľadiska dôvodu zmätku podľa § 385, č. 1 a) tr. p. namietajúc, že nie je tu daná skutková povaha tohoto trestného činu. Tejto zmätočnej sťažnosti nelze odopreť oprávnenia.

Zločinu podľa § 222 tr. zák. sa dopustí, kto sa usiluje naviesť niekoho ku krivému svedectvu, ktoré má byť vykonané pred súdom. Obžalovaní boli podľa výroku rozsudku prvostupňového súdu uznáni vinnými preto, že dávali M. a M. (správne T.) F-ovým peniaze za tým účelom, aby pred súdom ako svedkovia falošne vypovedali, že obžalovaný E. M. sa na ich dcéru žiadneho činu nedopustil. V odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu bolo však uvedené ako skutkové zistenie, že obžalovaní snažili sa pridať M. a T. F-ových, aby sa s dcérou odobrali na četnícku stanicu a tam prehlásili, že oznámenie spočíva na omyle a že ho berú späť a aby pôsobili na dcéru, aby svoju výpoveď zmenila, že sa obžalovaný ničoho trestného na nej nedopustil. Skutkové zistenia rozsudku nekryjú sa tedy s právnym záverom rozsudkového výroku, lebo v odôvodnení rozsudku nebolo zistené, že by M. a T. F-ovi mali vykonať volajaké svedectvo pred súdom. To, čo títo mali podľa žiadosti obžalovaných prehlásiť na četníckej stanici, nemohlo by sa považovať za svedectvo v smysle § 222 tr. zák. Aj žiadosť obžalovaných, aby rodičia pôsobili na svoju dcéru, aby svoju výpoveď zmenila, treba podľa skutkových zistení rozsudku chápať tak, že obžalovaní mali na mysli výpoveď, ktorú by mala urobiť pred četníctvom a nie pred súdom, lebo táto žiadosť bola prednesená toho istého dňa, kedy bol čin porušenia mravnosti spáchaný, vzťažne druhého dňa po tom, tedy v dobe, keď četnícke oznámenie nebolo podané ešte u súdu. Na tento smysl žiadosti obžalovaných poukazuje tiež výraz o »z m e n e« učinenej výpovedi, vtedy však dcéra F-ových učinila výpoveď len pred četníkmi a len túto výpoveď mohla zmeniť. O zmene súdnej výpovedi však nemohlo vtedy byť reči, keďže v onej dobe u súdu dcéra F-ových ešte vôbec neučinila výpoveď. Z toho, čo bolo uvedené, plynie, že sa tu vyskytuje dôvod zmätku podľa § 385, č. 1 a) tr. p., pokiaľ ide o odsúdenie obžalovaných pre zločin, vzťažne prečin podľa § 222 tr. zák. Preto bol výrok o vine vo smere zločinu podľa § 222 tr. zák. zrušený aj s výrokmi súvisiacimi na základe 1. odst. § 33 por. nov. a obžalovaní boli sprostení obžaloby na základe § 326, č. 1 tr. p.